

Tillægset

over

- I. forslag til lov om beskatningen af pensionsordninger m. v.,
 II. forslag til lov om ændring af kildeskatteloven.
 (Ændringer i forbindelse med lov om beskatningen af pensionsordninger m. v.),
 III. forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.,
 IV. forslag til lov om ændring af lov om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skattesvig m. v. og
 V. forslag til lov om ændring af ligningsloven.
 (Ændringer i forbindelse med lov om beskatningen af pensionsordninger m. v.).

(Afgivet af udvalget den 26. maj 1971).

Udvalget har holdt et møde efter lovforslagenes 2. behandling. Til behandling forelå finansministerens bemærkninger til den som bilag til udvalgets betænkning optrykte henvendelse fra Codan Investeringsforening. Endvidere forelå henvendelser fra Paul Bergsøe & Søn A/S og Pensions- og Livrente-Institutet af 1919 A/S med finansministerens kommentarer.

Som bilag til tillægset er optrykt bilagene vedrørende Codan Investeringsforening og Pensions- og Livrente-Institutet af 1919 A/S.

Herefter indstiller et *flertal* (det konservative folkepartis, venstres og det radikale venstres medlemmer af udvalget) lovforslagene til *vedtagelse* i den skikkelse, hvori de foreligger efter afstemningerne ved 2. behandling.

Et *mindretal* (socialdemokratiets og socialistiske folkepartis medlemmer af udvalget) kan ikke medvirke til lovforslagenes gennemførelse og vil undlade at stemme ved forslagene 3. behandling.

Haustrup Clemmensen.	Asgar Jensen.	Langkilde, formand.	Clara Munck.
Nordqvist.	Martin Pedersen.	Helge von Rosen.	Niels Andersen, næstformand.
Kofoed.	Grünbaum.	Lis Groes.	Ove Hansen.
	Egon Jensen.	Hans Lund.	Ømann.
			Per Hækkerup.
			Jens Foged.

Bilag 12*).

Finansministerens bemærkninger til bilag 6 i udvalgets betænkning.

Udvalget har anmodet om finansministerens bemærkninger til en henvendelse fra Codan Investeringsforening (bilag 6):

Investeringsforeningen ønsker, at der ved en ændring af lovforslagets § 30, stk. 2, gives fortsat mulighed for belåning af livsforsikringspolicer på betingelse af, at låneprovenuet båndlægges i en investeringsforening.

Den opsparring, som både efter de gældende regler og efter forslaget nyder godt af den fulde fradragsret, er opsparring i form af livsforsikring m. v., som går ud på, at der til sin tid skal udbetales løbende indkomstskattepligtige ydelser. Ved reglerne om forsikringsrådets tilsyn med pensionskasser og livsforsikringsselskaber har lovgivningsmagten til en vis grad sikret, at de indskudte midler er i behold og kan komme til udbetaling som aftalt ved ordningens oprettelse.

Ved „aktielivsforsikring“ trækkes halvdelen af de årlige præmier ud af forsikringsordningen og anbringes i en opsparingsordning i aktier — en opsparingsform, som der ikke er stillet forslag om at begunstige med fuld fradragsret.

Der kan i øvrigt henvises til forslaget § 12, nr. 1, hvorefter henvises til forslaget § 12, nr. 1, hvorefter adgangen til at anbringe midlerne i en kapitalpensionsordning i aktier foreslås begrænset, jfr. nærmere bemærkningerne til denne bestemmelse (side 37, 2. spalte, i lovforslaget).

Finansministeriet kan derfor ikke gå ind for at imødekomme investeringsforeningens anmodning.

Supplerende bemærkninger fra finansministeren.

„Aktielivsforsikringen“ foregår på den måde, at skatteyderen tegner en fuldt fradragsberettiget rateforsikring i Codan Liv. Samtidig oprettes en opsparingskontrakt mellem skatteyderen og Codan Invest A/S,

hvorefter policen belånes hvert år med 50 pct. af præmien. For lånebeløbene købes aktiebeviser i investeringsforeningen. Ved opsparingsperiodens udløb udleveres aktiebeviserne til sparereren, som derefter enten kan ombytte dem med udbyttegivende aktiecertifikater i investeringsforeningen eller sælge dem til Codan Invest A/S, der garanterer en købesum af mindst samme størrelse som anskaffelsessummerne + en ikke nærmere angiven rente.

Sparerens lån (til køb af aktiebeviser) i Codan Invest A/S skal forrentes med almindelig bankrente og tilbagebetales ved forsikringens udbetaling. Der er ikke fastsat noget generelt mindsteåremål for opsparingsperioden, men hensigten er ifølge kontrakten „en langsigtet opsparring“. I øvrigt kan kontrakten opsiges af sparereren, såfremt han godtgør, at ændringer i hans personlige forhold ville gøre det urimeligt at fastholde ham til fortsat opsparring.

Reglerne i lovforslagets § 30 om indtræden af afgiftspligt ved bl. a. pantsætning af en livsforsikring (rateforsikring) gælder kun rateforsikringer og anden form for kapitalforsikring i pensionsøjemed. Andre kapitalforsikringer (og altså herunder rateforsikringer), hvor fradrag af præmier kun kan ske inden for det begrænsede forsikringsfradrag på 3.000 kr., kan pantsættes uanset til hvilket formål, uden at det berører retten til at fradrage præmien inden for den nævnte ramme.

De gunstigere fradragsregler, der gælder for de af kap. 1 omfattede rate- og kapitalforsikringer i pensionsøjemed, er begrundede med, at de i særlig grad tager sigte på at dække den forsikredes pensionsbehov. Der er for at sikre dette øjemed, at forsikringerne ikke kan belånes, uden at den gunstige fradragsret går tabt og der indtræder afgiftspligt. I det omfang forsikringen belå-

*) Bilag 1-11 er optrykt med udvalgets betænkning af 13. maj 1971.

nes, reduceres de forsikringsydelse, der til sin tid skal tjene som pension for den forsikrede eller hans efterladte ægtefælle eller mindreårige børn.

Hvis proventet af det lån, som optages ved pantsætning af forsikringspolicen, anvendes til indskud i en investeringsforening som f. eks. Codan Investeringsforening, vil lånet ganske vist modsvares af et tilgodehavende i investeringsforeningen, som vil komme til udbetaling i form af aktiecertifikater eller på anden måde, når den forsikrede dør eller opnår pensionsalderen. Det forudsætter dog, at der ikke forinden er disponeret over disse midler. Selv om investeringsforeningen og den forsikrede har truffet aftale om, at indskuddene på kontoen i investeringsforeningen skal være båndlagte, må aftaleparterne når som helst kunne ændre aftalen. Dertil kommer, at den „selvbåndlæggelse“, der her er tale om, formentlig ikke kan udelukke, at den forsikredes kreditorer gør udlæg i hans indskud i investeringsforeningen. I modsætning her til gælder det i henhold til forsikringsaftaleloven, at der ikke kan gøres udlæg i retten til ydelserne i henhold til en livsforsikringspolice. Den kombination af policelån og indskud i en investeringsforening, som Codanordningen går ud på, yder allerede af den grund en væsentlig ringere sikkerhed, for

at pensionsøjemedet opfyldes end den ubelånte forsikringspolice.

Ifølge det ændringsforslag til lovforslagets § 30, stk. 2, som Codan Investeringsforening har stillet, skal en rate- eller kapitalforsikring i pensionsøjemed kunne pantsættes, såfremt det provenu, der opnås, båndlægges i en investeringsforening og bindes indtil forsikringsbegivenhedens indtræden. Forsikringerne skal altså kunne pantsættes til enhver långiver (dvs. forsikringsselskaber, pengeinstitutter og private pengeudlånere), og indskud af låneproventet skal kunne ske i enhver investeringsforening, uanset hvordan foreningen anbringer midlerne. Der er ikke i ændringsforslaget angivet noget maksimum for, hvor store lånebeløb forsikringspolicen må pantsættes for.

Det er åbenbart, at skattemyndighederne ikke vil have nogen mulighed for at kontrollere, at betingelserne for, at forsikringspolicerne kan belånes afgiftsfrit, foreligger opfyldt ved pantsætningen og overholdes under lånets løbetid. Det vil formentlig heller ikke være muligt for forsikringsselskaberne at påse dette. Forinden man gennemfører en ændring af § 30, stk. 2, som det omhandlede, bør man i hvert fald indhente en udtalelse fra forsikringsrådet, Assurandør-Societetet og Statsanstalten for Livsforsikring.

Bilag 13.**PENSIONS- OG LIVRENTE-INSTITUTET AF 1919.**

Den 13. maj 1971.

Pensions- og Livrente-Institutet af 1919 A/S tillader sig herved at rette en henvendelse til folketingsudvalget i anledning af finansministeriets ændringsforslag af 11. december 1970, der omhandler tillægsskat ved tilbagekøb af pensionsforsikringer, samt ændringsforslaget af 22. april 1971, der erstatter det førnævnte ændringsforslag.

Vi tillader os at henlede udvalgets opmærksomhed på, at der ved det nye ændringsforslag — i åbenbar strid med finansministeriets skrivelse af 22. april 1971 — sker i hvert fald to væsentlige realitetsændringer:

1. Efter forslaget af 11. december 1970 kan man i kraft af bestemmelserne i § 7 undgå, at der skal betales tillægsskat ved tilbagekøb af en forsikring, for så vidt angår den del af forsikringen, der svarer til størrelsen af præmien før lovens ikrafttræden. Denne overgangsregel er ikke med i ændringsforslaget af 22. april 1971.

2. Af ændringsforslaget af 11. december 1970 fremgår det klart, at tillægsskat kun skal betales i forbindelse med tilbagekøb af pensionsforsikringer. Ændringsforslaget af 22. april 1971 er imidlertid formuleret således, at det generelt omhandler alle udbetalinger,

der ikke falder ind under § 20. Dette medfører først og fremmest, at bonus, der udbetales samlet (jfr. § 46, stk. 2), når en forsikring bliver virksom, vil blive omfattet af bestemmelserne om tillægsskat, altså en væsentlig skærpelse af reglerne.

Vi værdsætter i høj grad de administrative lettelser, forsikringsselskaberne opnår på grund af den ændrede formulering i ændringsforslaget af 22. april 1971. Derimod finder vi, at det er meget uheldigt, dersom beskatningsreglerne yderligere forringes for pensionsforsikringer, og under hensyn til formuleringen af finansministeriets skrivelse af 22. april 1971 går vi ud fra, at skærpelserne ikke har været tilsigtede.

Vedtages lovforslaget af 7. oktober 1970 med senere ændringsforslag, vil der ske en skærpelse af beskatningsreglerne for pensionsforsikringsordninger, der er så væsentlig, at den på ingen måde kan motiveres med, at der for disse ordninger ikke er begrænsning af bidragenes størrelse. Forholdet er det, at kun nogle få procent af samtlige pensionsforsikringspræmier falder uden for de grænser, der nævnes i bestemmelserne om kapitalforsikringer og opsparinger i pensionsøjemed (jfr. § 16).

Pensions- og Livrente-institutet
af 1919 A/S

Navn.

Holger Hansen.

Til folketingsudvalget angående forslag til lov om beskatning af pensionsordninger m. v.

Bilag 14.

Finansministerens bemærkninger til bilag 13:

Henvendelsen er fremkommet i anledning af, at finansministeriets ændringsforslag af 11. december 1970 angående tillægsskat ved tilbagekøb af pensionsforsikringer er trukket tilbage og erstattet af ændringsforslag af 22. april 1971 til §§ 29, 30 og 48. Institutet kritiserer navnlig, at det nye ændringsforslag omfatter alle udbetalinger, der ikke falder ind under § 20; således at bonus, der udbetales samlet, når en forsikring bliver virksom, vil blive omfattet af bestemmelserne om tillægsskat.

Dette er en konsekvens af, at pensionsforsikringer med samlet bonusudbetaling i realiteten er en kombination af en rente- og kapitalordning. Det kan næppe siges at være urimeligt, at der ved udbetalingen

svares afgift og tillægsskat som modstykke til den fulde fradragsret. Det må i denne forbindelse nævnes, at bonusbeløb, som udbetales løbende (f. eks. hvert 3. eller hvert 5. år), skal medregnes til den skattepligtige indkomst, jfr. forslaget § 46.

Institutet gør endvidere gældende, at der efter ændringsforslaget af 11. december 1970 var mulighed for at undgå tillægsskat ved tilbagekøb af forsikringer, der omfattes af § 7. Dette beror på en misforståelse, idet der ikke efter det oprindelige ændringsforslag var tilsigtet nogen sondring mellem pensionsforsikringer, oprettet før og efter den nye lovs ikrafttræden. I ændringsforslaget af 22. april 1971 medtog man § 7 for at tydeliggøre dette.